

Ples

Danilo Lokar

I.

V prvi somrak osipajočega se dne, v krasno noč, je odskakoval po veliki cesti sredi doline težak, dolg in nizek topniški voz za strelivo. Cesta je bila strahovita; kotanja pri kotanji. Tako je padalo in vsak hip zopet odletavalo to napol železno vozilo, nerodna podoba barke.

Koradin je stal zadaj — na krmi — visoko zravnani, s prekrizanimi rokami na prsih. Spredaj, dovolj globoko pri vpregi pa Marcel in Tankred. Vojaška obleka se jim je čudno prilegala. Čeprav jo je nosil vsak od te trojice že četrto leto, so bili vendarle, spričo končane vojne, vsi trije podobni pustnim šemam. Edini Koradin je nosil kapo prav obrnjeno, s strešico nad očmi; ostala dva spredaj pri vpregi sta jo okrenila narobe in si podajala litersko steklenko konjaka. Steklenica je bila pravkar načeta.

„Da bi te! Podgana stara! Kje je le dobila ta izredni konjak?! Konjaček?! A?“

Tankred je bil toponos, vranjih, kodrastih las in zavaljen, Marcel pa rus, slok, kakor da gre v šilo.

Vsak hip se je okrenil nazaj proti krmi, proti onemu, ki je stal tam visoko zravnani, s prekrizanimi rokami na prsih, in skremžil obraz. Opoja ga je že prevzemal in gluha groza se je umikala neopredeljivi polzavesti.

Koradin je molil.

Pri nogah mu je ležala vzdolž po podu voza dolga vreča in v tej vreči je ležal mrtev človek, prostitutka, ki je bila dovršila to jutro. Vreča je bila prevezana pri grlu le za silo, da se je pri vsakem sunku usipal iz nje mogočen potok črnih las. Ti lasje so se pri slehernem skoku zvijali med čevlji, med mogočnimi vojaškimi lopatami in Koradinu se je zdelo, kakor bi nekaj prosili, šepetali nepojmljive besede. Zrl je strmo podse in iskal v gubah vrečevine odtenkov telesa; nos se mu je zdel posebno uporen in glasen. Ta nos v vreči se je javljal zdaj na desni, zdaj na levi strani, kakor se je sukalo telo.

Potem se je celo truplo jelo pomikati proti njemu, kakor bi mu hotelo uiti med nogami; novi poskoki so ga oddaljili, pa zopet porivali bliže. Nastavil je noge, ujel mednje lobanjo in — „čakaj, ne boš!“ jo je živo stisnil s petami. Toda lobanja je bila obla in se ni dala; uhajala je in zopet pritekala. Pomislil je:

„Ali naj pokleknem nanjo, da mi ne uide?“

Zgrozil se je pri tej misli in jo pustil, da je plesala dalje.

Misli so se mu razjokale, begale so kakor zajete ribice in pogledal je okrog sebe.

Razgled je bil nenavaden. Široko dolino so od vseh strani zajemale nevisoke gore, dovolj prijetno presečkani, zobčasti grebeni in po vse vrhovih so plamteli živi cvetovi — ivanjski kresovi. Cerkve, blizu in daleč na pobočjih, so odmevale od vseh strani, zvonovi so kakor pijani bili v zgoščajoči se mrak. V rastoče bobnenje bronastih valov so strmele prve zvezde, jasno in živo.

Koradin je molil dalje in ni mogel prestat.

„Gospod, Gospod!“

Marcel in Tankred sta bila že dodobra pijana. Zdaj pa zdaj sta nastavljala proti prozornemu večernemu nebu steklenico. — „Pol, pol je že, Tankred!“ — „„Še polovico, Marcel; daj!““ In konja sta korakala zelo primerno.

Od časa do časa je prihajala vozu nasproti tovaršija vojakov in Koradin si je mel oči, kakor bi si s trudom klical nekaj v spomin. Njegova pokončnost ga je minila popolnoma.

„Zdaj gredo in Izabele ni več! Katera na njeno mesto? Vseeno, sestra, vseeno, kdo! Nič ni strašnega in nič ni novega — lepo je! Lepa je groza življenja. In vsi so — ta Marcel, ta Tankred — vsi so samo trobente te groze.“

Uvidel je, da niso te misli njegove, da jih je nekoč nekje bral ali slišal, in zastudil se je samemu sebi.

„Tu bi moralo priti nekaj novega, nekaj popolnoma drugačnega, da bi ljudje zijali in bi si nihče ne upal črhiniti! Nekaj takega, česar še nihče ne ve. Ali pa ne more vedeti.“

Marcel je pognal in ples v vreči, ples voza, ples namaškeradene trojice se je pričel znova.

„Kaj ji je bilo treba?“

A v isti sapi mu je odgovarjal skriti glas:

„Če je pa hotela! Hotela se je udušiti! Sama si je izbrala to pot. Čisto svojevrsten samomor. Udušiti se v ljubezni. Bodi! Je!“ —

„Ne, ni hotela! Vedela ni. Mlada! Bolna! Sama! Sama na svetu! Onemoglost! In tisti čas je bila premagana!“

Ples je bil hujši kot kdaj prej. Ovinki so bili ostri in na ključih se je voz nagibal, povešal kakor čoln na eno stran; Konrad se je s trudom držal na nogah. Že je mislil, da klecne v prihodnjem hipu, počene.

Glava je prilezla sedaj do vratu iz vreče. Bilo je belo, ozko lice izpitnega, izžetega dekleta, prazna posoda; oči so bile napol priprte, do sredine zenic — to je Koradin razločil — in zdaj ni ta pogled ničesar več govoril. Zadnja iskra pod pepelom je umrla. Zdaj pa zdaj je glava visoko poskočila in takrat se mu je zdelo, da se mu hoče približati in mu nekaj smešnega, zabeljenega povedati.

Prej je mislil, da ga bo zmagala groza, zdaj se mu je pa zdelo vse tako prirodno in preprosto.

„Konec vojne!“

Telo pa je mogočno lezlo iz vreče; že je bilo do pasu zunaj in zdelo se mu je — zdaj plane, me objame in konec.

„Ti moj!“

A ni se dvignilo, le voz je odskakoval dalje, ples se ni mogel več unesti.

Kresovi so ugašali. Zvonovi so padali v noč in molk, zvezde so belo plamtele.

Voz je obstal. Pokopališče je bilo ob cesti. Tankred je privezal vajeti ob železna vrata.

„In veš, kako so dejali mati podgana? Ne na žegnana tla, med križe; v koprive za mrtvašnico, v grobljo, tam niso tla posvečena. Kako je vihtela roke, kača! In s steklenico je kolobarila po zraku! Da je župnik ni hotel poslušati, da jo je vrgel pred vrata in da bi jo najrajši oblił s kropom! Češ, naj gre na občino. Da ima občina mnogo gmajne in kozje paše za crknino, mrhovino! Vse to je pekel in strupenina! Ta mati podgana in oni in vsi! In da ne kopajva pregloboko, da se ne sme poznati mesta, nič gomile in kamenov nič. In da morava poplesati z nogami, zravnati zemljo in jo prekriti z gruščem, modras tržaški! Da morava vrniti konjak, če ne bo delo v redu, da bi te satan!“

Nato je prislonil Marcel steklenico na prvi nagrobnik.

Koradin je skočil v širokem loku z voza in stopil med križe in gomile ob zidu pokopališča. Odsoten se je naslonil s podbradkom na hladno opeko, strmел po dolini in buljil v daljavo, ki je počasi tonila v mraku.

II.

Hiša je stala na samoti sredi doline ob veliki cesti; uro hoda do trga na eno stran, uro hoda do trga na drugo. Pod večer so se zgrinjale trume vojakov z obeh strani in strašno čudno je bilo komu pomisliti, da je vojne konec in da prihaja ljubezen v tej obleki na svet.

A ni bilo drugače. Vojaštvo, ki je zasedlo nova ozemlja, je bilo lačno in žejno ženske, naskakovalo je dekleta in priletnice po samotah. Višje poveljstvo je odredilo na vsakih petdeset kilometrov javno hišo in vojaški red je bil vzpostavljen čez noč.

Koradin se je napravil pod mrak s tovaršijo in ni vedel, kaj bi. Ugajal mu je mlačni zrak junijskega večera po tolikih pomladnih nalivih, ugajalo mu je živo brbljanje spočite družčine, ugajala naposled pot brez cilja.

A ko je prišel pred samotno hišo, ga je nekaj kruto zgrabilo za srce. Vsenaokoli je polegalo po trati moštvo in čakalo, da pride na vrsto. Hodil

je kakor omotičen dokaj časa med njimi, naposled se je pa zrušil na prazen prostor med vrstami in zaprl oči.

Komaj deset metrov od njega je zijalo široko odprto okno sredi stopnišča; na stopnišču, po vsem pločniku, po cesti, vse okoli hiše se je prestopalo moštvo in hlepelo.

„Ženske, ženske, ženske... ženskega telesa — dajte!“

Čutil je, kako se je gneča na stopnišču zagozdila, čutil ta korakec za korakcem, stopničico za stopničico in vse bliže, vse bliže vratom, tabernaklju ljubezni. Morda se odpro vrata vsakih pet minut, morda vsakih deset, morda komaj na četrť ure.

„Zver je zlakotana! Ne, človek je gladen!“

Potem so vstali glasovi čisto blizu njega in Koradin je pazil, kako mu ledeni srce.

„Pusti mene, brat, pusti! Že tretji večer čakam zaman! Plačam ti! Ná! Tu imaš!“

A oni drugi se ni udal in morje je vzvalovilo.

Nastal je trušč; slišal je, kako se je reka zaustavila, kako raste in hoče preplaviti breg. Nato udarec in še in — lop, lop, lop! — Nekdo je obležal, se skotalil po stopnicah nizdol in še nekdo in še.

„Kristjani! Kaj je to pravica?! Tretji večer čakam, pa me sune z bajonetom v križec kakor mačka! Jaz nisem maček, lopov prekleti! In k ženski se ne sme z ostrino! Strogo prepovedano! Kako peče! In kako živo teče! Hlačnica polna krvi! Jutri na komando! U!“

Koradin si je zatisnil ušesa. Kdaj so mu omahnile roke, ni vedel, ker ga je premagala žalost in je zaspal. Spal je dolgo. Ko se je prebudil, se je pretakala mlečna belina nad gorami.

Gneče ni bilo več. Posamezni vojaki, utrujeni, napol omedlevični, so opletali okoli hiše in dalje po cesti. Božji mir, samota.

Ko je Koradin živo stopil po stopnicah, se je igral prvi medli žarek na tleh. Odprl je vrata, toda v sobi ni bilo nikogar.

Na napol razdejani brandi je ležalo s samo ponjavo pregrnjeno telo mlade brunetke, ki je očitno globoko spala.

„Saj ni mrtva?! Gospod! Ne, ni mrtva.“

Videl je, kako se pregrinjalo rahlo vzdiguje in pada.

„Ne, ni mrtva!“

Vse to trhlo, sirovo uboštvo naokoli, med golimi stenami, ga je davilo. Sedel je dolgo uro ali dve, strmel na ono zmagano telo pod ponjavo in se ni mogel ganiti.

Potem je planil in bežal.

Drugi večer ni bilo nikogar in ko je stopil v sobo, se je pretegovala mlada ženska na ležišču kakor mlado mače, ki se veseli in umiva v toplem jutru.

Koradinu je postalo na mah čudno dobro okrog srca.

„Ti mačka!“

Vila sta se za roke, plesala po sobi kakor dve žogi, potem sta se pa utrudila in zlezla vsak v svoj kot.

Zavladala je tišina in ta pokoj je bil poln razrešenih zagonetnosti in pošastnih tajn. Tako se je Koradinu zdelo. Ko pa je ženska po dolgem premisleku odprla usta, se mu je pokazala resničnost v čisto drugi luči. In tej se je čudil čimdalje bolj.

„Pravijo, ti topoglavci, da živi človek samo enkrat in da naj pazi... pravijo... Kajpak! Človek živi večno in če traja njegovo bivanje tod le minuto, leto ali stoletje, je prav tako večno. Jaz se nisem nikoli bala, da bi bilo moje poti prekmalu konec. Kakšen konec neki! Če stisneš to malenkost let krepko v pest — tedaj šele počeno čutiš, koliko tiščiš v dlani.“

Ženska je imela to lepo navado, da ni govorila iz oči v oči, temveč predse in kakor sama sebi v globok prepad, ki je zeval v njej. Pogled, uprt nekam v praznino, je bil vendar poln prodirnosti in rahlo nagnjena glava je pričala, da nekaj v njej vriska od samozavesti in da ne kliče nikogar za pričo.

„Mislila sem, ko sem odraščala detinstvu, da imam eno samo in zgolj tole telo. Nasprotno! Sto teles imam, tisoč, stotisoč! Venomer jih mečem iz sebe, kotalijo se kakor iskre iz te skromne lupine, ki jo vidite pred sabo. Lupina! To je prava beseda!“

„Izabela!“

Hotel je planiti, pasti pred njo na kolena, pa je le dahnil.

„Izabela!“

„Mislila sem, da nima moje telo meje, da zraste kakor bajno drevo v nebo in da se bo takrat razsipalo njegovo zrelo sadje po vsej zemeljski obli. Mislila sem, da mu ni kraja, kakor ni moč izmeriti ljubezni mojega telesa. Toda, ah, moje telo ima svojo mejo, ker je le stvar, in od te misli bom umrla. Kmalu me ne bo več. Česa naj bi mi bilo žal?“

Ženski se je obraz čudno spačil in zakrila si ga je z rokami. Plač se ji je udril iz dna in telo so ji stresali krčeviti sunki. Potem sta jo pa zopet obšli neka visokostna mirnost in gospodovalnost; s sklonjeno glavo se je zastrmela predse in govorila sama sebi.

„Moje telo ni razvalina in nikoli ne bo! Ono daje venomer iz sebe in te dajatve so božje opravilo. Da ima človek dve roki, dve nogi, en trup! Lepo prosim! Tisoč rok in tisoč nog in tisoč trupov! Dajem, dajem se, noč in dan se razdajem. Zmeraj bolj sem bogata! In dajala bi do konca sveta, če bi me ne bila zastrupila tista grda misel. Grda, pregrda! Človek je večni! Tako sem se razjokala, zdaj bi se solzila kar naprej!“

„Iza! Iza!“

„Ta misel me veseli in boli, vse hkratu. Zdaj sem živa pokopana, odkar vem, da bom umrla.“

Koradin ji je ležal pri nogah in njegove ustnice so se dotikale roba krila. Pobožno je tiščal tkanino k sebi, kakor bi si ne upal dotakniti se telesa samega.

„Ti moj!“

Tiščal je dolgo, potem se je pa sesedel pred njo in obsedel s prekrižanimi nogami. Ona je zrla še dolgo v daljo in govorila nevsakdanje besede. Koradin jih ni slišal še nikoli do te ure.

„Kako je lepo, biti živ pokopan! Jaz sem živa in pokopana. Smrt sem ociganila. Ko pride, ne bo imela kaj vzeti. Vso njeno doto sem razdala, ker sem vedela, da preži na svoj delež. Naj čaka! V božjem imenu.“

„Iza! Izica!“

„Mislila sem večkrat, da se dam zadaviti, da bi prijela nekoga za roke, mu jih položila sebi na vrat in mu pokazala, kako naj zažmè. Lahko bi storila tako, ko me zmeraj peče pretesna bližina teh kipečih kotlov, polnih mlade človeške krvi. Roke bi mu vodila, on ne bi vedel, jaz ne bi vedela. A to bi bilo prehti-ro! Lahkomiselno! Skopo je treba tiščati, po vsej zemlji razsejati biserno seme, zadnji kot zemlje mora šepetati o njem. Tako pustim, da grabijo počasi, a daleč ni več čas. Srce mi včasih zamira, tega prej nisem poznala. Včasih mislim, da se ustavi sredi dajatve; o, kako bi rada. Bogata bi odšla na drugi breg. In tisti, ki bi bil z mano, bi še od mrtve odnesel kos moje neizmernosti.“

Zopet je počivala. Bilo je videti, da daje račun o dolgi poti. Koradin se je primaknil h križu, ki je držal platno, in oprezno naslonil glavo na rob.

Bilo mu je, kakor bi stal na morskem bregu, in gledal, poslušal. Ali pa kraj neizmernih gozdov pod poletnim solncem.

Potem je planil.

III.

Jama je bila izkopana. Ni bila globoka, dober meter, niti ne. Na zrahljani prsti in grušču sta ležali dve rovnici, isti dve, ki sta tolikrat rezali pusto prst v strelskih jarkih.

Marcel in Tankred sta skočila proti vozu.

„Zdaj pazi!“

Tankred je podajal in Marcel sprejemal. Telo je bilo trdo, hlodiču podobno, to telo, ki se je v rokah teh dveh fantov tolikokrat zvijalo in lizalo kakor kača. Za čudo skrčeno in drobno je bilo zdaj, kakor bi med potjo skopnelo.

Marcel je prijel vrečo z obema rokama kakor otroka v plenica-h in jo odnesel k rovu. Udarila je kakor kamen ob kamen, ko je spustil. Nasipal je z nogo, z obema nogama, kakor grebe kokoš po smetišču. Ko je vreča izginila pod prstjo, se je ozrl.

„Ti ne veš, povlekel sem jo, ciganko, podgano staro! Ko je šla gori v sobo, sem planil v njen bufet in ji odnesel še eno steklenko! Fin konjaček, a? Fin?“

Skočil je k vozu in izvlekel še eno steklenico iz dna ležišča, kjer je počivala prej vreča.

„Skril sem jo pod vrečo k dekletu! Ta me ne bo izdala, anti!“

Toda pijača ga je že dodobra zmagala. Sesedel se je kraj preraščene ruše, sklenil roke pod glavo in se zastrmel v nebo.

Marcel je malomarno, kakor šalobari človek preko krtine, ki mu je na poti, z nogo brskal prst v jamo; kmalu je bila zasuta do roba.

Tankred se je zleknil po dolgem in težki vojaški čevlji so zadeli v rahlo prst.

„Čudno! Človek živi, pa ga hkratu ni več! Te ženske ni zadela ne grana, ne šrapnel!“

Marcel je pomislil.

„Umrta je od življenja samega.“

Nato sta pobrskala še ostalo prst in nanesla, kar je bilo zajetnejšega kamenja. Gomilica je bila precej očitna.

„Kako je rekla? Brez gomile, brez znamenja!“

Stopala sta oba vštric, oba pijana in cepetala z nogami kakor na plesu. Naposled je gomilica izginila popolnoma in oba sta se zasmejala.

Izmenoma sta zopet nagibala steklenico konjaka in se spustila kraj groba na tla.

„Kaj sem jih videl umreti in vsi so umrli, ko so najmanj mislili. Ta pa je mislila, vem, da je mislila, zato je tako hitela. Vedela je! Kaj mi ni sama pravila? Prav ona mi je povedala pred tednom dni. In kakor da jo je sapa odnesla. Veš kaj, meni je, da bi plesal, Marcel! Da bi te satan!“

Prijel je tovariša okorno okrog pasu, ga dvignil z nepojmljivo silo, posadil kraj sebe in izprožil nogo.

„Tango! Ne znaš? Pokažem! Čakaj! Bes te dal!“

Prijel je tovariša v čudni vinski onemoglosti, ga porival proč od sebe, pa zopet prižemal k svojemu pasu.

„Bedak si! Saj nisem Iza, ona bi znala! Kaj boš z mano tango!“

A Tankred se ni dal. Sukal ga je, razgibal vsega, okorni čevlji so jima zastajali v zaderikastih tleh. Naposled sta se utrudila in se zrušila.

Konrad, ki je bil ves čas odsoten in strmel preko zidu v daljavo po utihli dolini, tja, kjer je nad reko vstajala prva večerna megla, se je predramil.

„Govedo! Kaj nimaš še zadosti?“

Prijel je za kratek bajonet, ki mu je visel ob pasu in zagrozil.

„S temle te bom, vidiš!“

A Marcel in Tankred nista odgovorila. Kakor iz kljubovalnosti sta se zopet dvignila in pričela svoj ples. Zdaj sta se kretala bolj živo.

Konrad je prijel za kamenit križ vrh nagrobnika, ga zamajal in zavihтел. A meril je mimo. Onadva sta se zarežala v odurni poniglavosti in se podajala v kolenih dokaj nežno in neprisiljeno, kakor na parketu.

„Smrt ali življenje,“ je govoril Tankred, „vseeno. Ta ni mislila živeti, midva bi pa rada. E, prekleta, kaj denarja mi je pobrala. In zdaj? Tu pod mojimi nogami leži in jaz — kaj imam? Do zadnjega beliča, dečko!“

„Nehajta, če ne vaju zakoljem!“

Vendar nista nehala. Izpraznila sta steklenico do dna in poskušala valček. A ni šlo. Noge so bile pretežke, vse pregibanje se je izprevrglo v groteskno mahanje.

Koradin je snel bajonet, meril dolgo in skrivoma in zalučil.

„Kaj me ni zadel! Pogodil! Da bi te satan!“

Tankred se je sesedel, snel hlače in iskal rano. Sredi bedra se je pokazala ozka proga krvi; vedel je, da rana ni globoka, a v vinski omamljenosti se mu je skremžil obraz in iskal je rutico, da se preveže.

„To je nevarno, nevarno za tetanus!“ je menil Marcel; „zdravnik je zadnjič pravil. Rana pa prst, tetanus. To šo krči, strašni krči po vsem telesu, tretji teden pa ugasneš. Injekcija —“.

„Kakor Izabela,“ se je prestrašeno zdrznil Tankred. „Živela je v večnem krču, umrla v krču.“

Ko je bila rana prevezana, ga je minila vsa radost. Zleknil se je ponovno in dolgo strmел v nebo. Potem se je leno dvignil.

„Gremo,“ je rekel, „Kri se plačuje s krvjo.“

Dolgo in nerodno je odvezoval vajeti, kretal voz in se previdno dvignil, kakor bi ga boleli vsi udi. Marcel se je pognal k njemu in voz je zopet odskakoval v daljavi. Dolgo se je čulo trdo nabijanje železja ob kremen.

Koradin je strmел ob zidu, kakor bi hotel na nekaj pozabiti. Potem je počasi krenil za mrtvašnico, kjer je bila sveža prst zaznavna. Strmel je v tla in se ni mogel zravnati. Polastila se ga je topost, nobene misli ni mogel ujeti. Komaj čuvstvo utrujenosti mu je pomoglo, da se je počasi spustil na tla.

Premetaval se je v snu, zakaj sanjska pokrajina, ki se je odpirala pred njegovimi očmi, je bila široka in je rasla zmerom dalje v šir. Izza obzorja je prihajala reka ljudstev, zemlja se je odpirala, peklò samo je zijalo široko in tudi odtod so se izlivala množice. Zemlja je zijala na vseh koncih in krajih, grobovi so se odpirali kakor zrelo stročje. Preko neba je bila prepeta mavrica in tam je bila sodba, meč na eni, oljkova zelenika na drugi strani. Množice širokotrebušastih živali so bile pomešane med narodi in prenašale svoj zarod na hrbtih. Oblaki so se shajali in razhajali,

tam so bile množice izvoljenih, ki so peli hvalnice sodbi. Še bliže sodbi pa štirje angeli z dolgimi trobentami in napetih lic; suvali so zrak v trombe in zemljo in nebo je sekal zvok, ki je stresal mozeg živi in mrtvi stvari. — Koradin je videl samega sebe, kako bega, vzklika skozi prostore, prosi, cvili.

„Iza ... Iza ... Iza ...

Oblaki so se trgali, kar nizko so šli, se zaprli, nato pa je zasijalo, zasmejalo se tako toplo, da ga je milina luči skoraj umorila.

Iza se je smejala izpod paske, izza hrbta ... in tam je bila sama luč, radost in smeh. — —

Oblaki so se zopet spajali, Koradin je strmel in se pogrezal. Mukoma je napenjal misli in se naposled spomnil: da, to je bilo tam, častniku sem bil za slugo, na mizi so bile skladovnice knjig, podob in ta na vrhu ... prav ta podoba je bila. Tiste mesece, ko je bil za strežnika, je ure in ure gledal to podobo. Dan sodbe. Koradin je ponavljal in brbljal: Dan sodbe. Potem je stopil iznenada častnik v sobo. Koradin je planil.

Prebudil se je okopan v rosi in blatu, pokrit z debelo skorjo prsti po obrazu in obleki.

„Kakšne sanje, kakšno premetavanje!“

Leno se je odpravil. Ogromna solčna obla je kobalila nad vrhove.

Pesem o enem

Bogomil Fatur

Kakor z verigami strašno speti,
ljuba, ne čutiš, sta telesi najini.
Iz dvojice zubljev za hip en plamen zasveti
v temni, krog in krog se tesneči krajini —
najinih dvoje src mora to noč o enem peti!

Ljubezen, kako si močna pramati!
Kako so topli po žilah tokovi gorečnosti!
Ne, jaz ne bom mogel nikdar več v samoti spati,
mene bo žežalo vedno po živi večnosti
tegà, kar si moreva le v dvoje dati.

V dvoje, pravijo, moreva dolgo živeti.
Pa zunaj na nebu se že zvezde raztekajo;
vem, tudi v naju nehajo ognji tleti
in bodo le še daljni žari, ki na žive rane pripekajo.
Ljuba, v dvoje nama je dano samo izgorjeti.